

कपोतवर्णप्रतिमाः पाण्डुध्वराः। स्थिराः
विदीर्घतारहिताः। पिङ्गकावन्तः सरोहणार्था
ये मांसाङ्कुरास्तदुक्ताः। *। सङ्कटलिङ्ग-
माह।

“रूपवर्णानमग्निसमूलमरुतं ब्रह्म।
त्वक्सवर्णं समतलं सत्यगुरुं विनिर्दिशेत्।”
रूपवर्णानं सङ्कटसावमार्गम्। समतलं अनि-
चम्। *। सुखसाध्यादिकमाह।

“लङ्मांसजः सुखे देशे तरुणस्यानुपद्रवः।
धीमतोऽभिनवः काये सुखे साध्यः सुखब्रह्मः।”
सुखे देशे मर्मरहिते। अनुपद्रवः ज्वरलक्षणा-
न्वासाकारोचकादिरहितः। धीमतः पथ-
सेविनः। सुखे काये हेमन्ते शिशिरे च।

“गुह्यैरन्यतरैरेभिर्हानः कच्छो ब्रह्मः स्तुतः।
सर्वैर्विहीनो विज्ञेयस्त्वसाध्यो निरुपक्रमः।”
रुभिक्षल्लांसजत्वादिति। निरुपक्रमः अनु-
पक्रातः पिरसुपेक्षित इति यावत्।

“वसामेदोऽथ मन्त्रानं मस्तुल्लङ्घ्य यः सवेत्।
आगन्तुनो ब्रह्मः सिद्धेन सिद्धेदोऽसम्भवः।”
मस्तुल्लङ्घं मस्तुकाभ्यन्तरक्षेपः।

“कुष्ठिनां विषकुष्ठानां शोषिणां मधुमेहिनाम्।
ब्रह्मः कच्छेन सिध्यन्ति येषां चापि ब्रह्मे ब्रह्मः।”
अरिहमाह।

“दहन्ते चान्तरत्वं बहिःश्रीताश्च ये ब्रह्माः।
दहन्ते बहिरत्वं भवन्त्यतश्च श्रीतजाः।
प्राणमांसचक्षुष्यासाकारोचकपीडिताः।
प्रवृत्तपूर्यरुधिरं ब्रह्मा ये चापि मर्मसु।

क्रियाभिः सन्ध्यामारम्भा न सिध्यन्ति च ये ब्रह्माः।
चिकित्सन्नेव तान् वैद्यः संरक्षन्नात्मनो यशः।
मन्त्रागुल्फान्यसुमनाः पञ्चचन्दनचम्पकम्।
सगन्धा दिव्यगन्धाश्च सुगन्ध्यां ब्रह्माः स्तुताः।”
मर्मसु पाशुनाभिहृदयादिषु। सुमनाः जातिः।
दिव्यगन्धाः पारिजातादिगन्धाः। *। अथाङ्ग-
ब्रह्मस्य निदानमाह।

“नानाधारासुखैः शब्देनास्याननिपातितैः।
भवन्ति नानाज्ञतयो ब्रह्मास्त्वास्तिबोध मे।”
नानाधारासुखानि येषां तेः शब्दैः अहर्चक्र-
खड्गमभक्तकुन्तमूलशरादिभिः। नानाज्ञतयः
बहुज्ञतयः। ता आज्ञतौराह।

“क्षिप्रं भिन्नं तथा विह्वलं चतं पिचिमेव च।
वृहमाहुस्तथा वृद्धं तेषां वक्ष्यामि लक्षणम्।”
अत्र क्षिप्रस्य लक्षणमाह।

“तित्यं क्व क्षिप्रं ऋजुः चापि यो ब्रह्मसायतो भवेत्।
गात्रस्य पातनं तद्वि क्षिप्रमिदमभिधीयते।”
यो ब्रह्मः तित्यं क्व क्षिप्रः खड्गाद्विज्ञतित्यं क्वेद-
ज्ञतः। ऋजुः चापि अथवा खड्गाद्विज्ञतो रक्तो
ब्रह्मः। आयतः दीर्घः। आयत इति तित्यं क्व-
क्षिप्रस्य ऋजोश्च विशेषणम्। गात्रस्य पातनं
गात्रस्यैकदेशस्य हृदेन पृथक्करणं वा क्षिप्र-
मिदमभिधीयते। *। भिन्नमाह।

“शक्तिः कुन्तपुखड्गायविषाणैराश्रयो हतः।
यत्किञ्चित् प्रवेत्तवन्ति भिन्नमिदमभिधीयते।”

आश्रयः कोष्ठः। *। कोष्ठमेदस्य लक्षणमाह।
“आनास्यामाभिपक्वानां मृदुस्य रुधिरस्य च।
हृदयकः पुःपुसश्च कोष्ठ इत्यभिधीयते।

तस्मिन् भिन्ने रक्तपूर्णे ज्वरो दाहश्च जायते।
मृज्जमार्गगुदास्थेभ्यो रक्तं घ्राणाच्च गच्छति।
मृच्छांश्चासक्तुषाधानमभक्तच्छन्द एव च।
विमृज्जवातसङ्गश्च स्वेदश्चावोच्चिरक्तता।
लोहगन्धित्वमास्यस्य गात्रदौर्गन्धमेव च।
हृदि मूलं पार्श्वयोश्च विशेषणाभिधीयते।”

तस्मिन् कोष्ठे। भिन्ने शक्तादिभिः। रक्तपूर्णे
कोष्ठे तस्मादङ्गाङ्गिमात् सुतेन रक्तेन पूर्णे वा
ज्वरादयो जायन्ते। *। आमाश्रये पक्षाश्रये
च रक्तपूर्णे लक्षणमेदमाह।

“आमः श्रयस्य रुधिरं रुधिरं हृदयं तपि।
आश्रयः सतिमात्रं मूलं च भृशदारुणम्।
पक्षाश्रयगते रक्ते रुजा गौरवमेव च।
अधःकाये विशेषेण शीतता च भवेद्विह।”

रुजा मूलम्। गौरवं पक्षाश्रये। अधःकाये
नाभेरधोदेशे विशेषेण गौरवमित्यन्वयः।
शीतता च भवेद्विह। इह नाभेरधोदेशे शीतता
च स्यात्। सा च आधिष्ठमावात्। *। विह-
माह।

“रुज्ज्वास्त्यश्लेष्माभिहतं पदं गत्वाश्रयं विना।
उत्पुच्छितं निर्गतं वा तद्विहमिति निर्दिशेत्।”
आश्रयं विना कोष्ठं विना। उत्पुच्छितं अनि-
र्गतश्लेष्मम्। निर्गतं वा निर्गतश्लेष्मं वा। *।
सश्लेष्मस्य ब्रह्मस्य लक्षणमाह।

“श्लेष्मं सश्लेष्मं पिङ्गायुतश्च
सुहृन्मूहः शोणितवाहनश्च।
मृदून्तं बुद्धदुत्तुल्यामं
ब्रह्मं सश्लेष्मं सर्वं वदन्ति।”

सुहृन्मूहः शोणितवाहनं यदा यदा श्लेष्मं
चलति तदा तदा रुधिरं वहति। उन्नतं
उत्थितसुखम्। *। कोष्ठस्थितस्य श्लेष्मस्य
लक्षणमाह।

“त्वचोऽतीत्य शिरादीनि भित्वाङ्गं परिहृत्य
वा।

कोष्ठे प्रतिष्ठितं श्लेष्मं कृष्यादुक्तानुपद्रवान्।”
त्वचः सप्रापि अतिक्रम्य उक्तानुपद्रवान् आटो-
पानाद्यौ ब्रह्मसुखेनात्र पुरीषदर्शनम्। *।
असाध्यस्य कोष्ठस्य रक्तस्य पुरीषस्य लक्षण-
माह।

“कोष्ठान्तर्लोहितं पाण्डु शीतपादकराननम्।
शीतोष्णं च रक्तेनैवमानहृद्यं विवर्जयेत्।”
आनन्दं आनाहवन्तम्। *।

क्षतमाह।
“नातिच्छिन्नं नातिभिन्नमुभयोरलक्षणात्त्वत्तम्।
विवर्णं ब्रह्ममङ्गं यत्तत् क्षतं परिकीर्तितम्।”
नातिच्छिन्नं नातिदीर्घवातम्। नातिभिन्नं
नातिगम्भीरवातम्। उभयोश्चैव विवर्णयोः।
विवर्णं ब्रह्ममङ्गं यत् यद्व्यवसङ्गवैषम्यकारम्। *।
पिचिमेवमाह।

“प्रहारपोद्गन्धास्तु यदङ्गं पृथुतां गतम्।
सास्थि तत् पिचिवं विद्याद्वक्तमन्त्रपरिब्रुतम्।”
प्रहारो सुतरादिना। पोद्गन् कपाटादिना।
पृथुतां चिपिटताम्। *। वृहमाह।

“वर्धयादपि घातादा यदङ्गं विगतत्वचम्।
उष्णसावान्वितं तत्तु वृहमिदमभिधीयते।
वर्धयात् कर्कशेष्टिकापाषाणभित्तादिभिः।” *।
मांसशिराङ्गायुसन्ध्यामर्मसु चतेषु सामान्य-
लक्षणमाह।

“भ्रमः प्रलापः पतनं प्रमोहो
विचेष्टनं ग्लानिरथोष्णता च।
सञ्जाज्ञता मृच्छेनमृच्छेनवात-
क्षीत्रा रुजो वातज्ञताश्च तास्ताः।
मांसोदकाभं रुधिरश्च गच्छेत्
सर्वेन्द्रियार्थोपरमस्तथैव।
दृष्टार्हं च खल्वथ विचेष्टेषु
सामान्यतो मर्मसु लिङ्गसुक्तम्।”

पतनं भ्रमो। विचेष्टनं विरहं चेष्टनं हस्त-
पादादिप्रक्षेपणादिकम्। मृच्छेनं इन्द्रिय-
मोहः। प्रमोहो मनोमात्रमोहः। तीव्रा रुजो
वातज्ञताश्च तास्ताः दृष्टापतानकादयः। रुधि-
रश्च गच्छेत् मेहनभगगुदास्त्यघ्राण्यः सवेत्।
सर्वेन्द्रियार्थोपरमः इन्द्रियाणां कार्यनाशः। *।
अथ मर्मेशिराङ्गायुसन्ध्यां विद्वानां पृथग्-
लक्षणमाह।

“सुरेन्द्रगोपप्रतिमं प्रभूतं
रक्तं सवेत्तत्तुल्यचक्षुष्यं वायुः।
करोति रोगान् विविधान् यथोक्तान्
शिरासु विद्वान्स्थवा चतासु।”

सुरेन्द्रगोपो वार्तिकोत्थितकीटविशेषः। वीर-
बहुटो इति लोके विद्वम्। प्रभूतं बहु। रोगान्
शिराभितापान्त्वताद्यकारादीन्। विद्वान् शिरा-
दिना। चतासु खड्गादिना।

“कौन्त्या शरीरावयवावसादः
क्रियाश्च शक्तिस्तुमुला रुजाश्च।
चिराद्ब्रह्मो रोहति यस्य चापि
तं चायुर्विहं पुरुषं वदन्ति।”

कौन्त्या विद्वत्साङ्गस्य वक्रता। तुमुला महती।

“शोयातिवृद्धिस्तुमुला रुजश्च
बलचयः सर्वत एव शोथः।
चतेषु सन्निवृत्तलावलेषु
स्यात् सन्निवृत्तलावलेषु लिङ्गम्।”

सर्वत एव शोथः सर्वसन्धीन् व्याप्य शोथः।
उपरमः नाशः।

“घोरा रुजो यस्य निश्रादिनेषु
सर्वास्त्ववस्थास्तु न चेति श्रान्तिम्।
भिषग्विपश्चिद्विदितार्थसूच-
स्तमस्यविहं पुरुषं प्रवर्तते।”

सर्वास्त्ववस्थास्तु श्रयनासनादिकास्तु। विदितार्थ-
सूचः ज्ञानश्रुत्यन्तम्। *। अथ मर्मेशिरादि-
विद्वलिङ्गानि पृथग्भिधाय मर्मेशिरादीनां
विद्वानां पृथग्लिङ्गान्यतिदेशेनाह।